

Arrest

nr. 238 236 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2020 "*beslissing tot beëindiging van het verblijf*".

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Iraakse nationaliteit.

Op 14 mei 2012 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 september 2012 werd haar door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus toegekend.

Als gevolg van deze beslissing werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur en werd haar op 25 maart 2013 een B-kaart afgeleverd, geldig tot 11 april 2024.

Op 21 december 2017 werd de verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar wegens opzettelijke brandstichting, bij nacht, in een bewoond pand; diefstal met braak; mondelinge bedreiging onder bevel of voorwaarde; valsheid in informatica; willekeurige vrijheidsberoving; hacking; verboden wapendracht, belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen.

Op 16 april 2018 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 december 2019 werd de intrekking van de vluchtelingenstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

Op 28 mei 2019 werd de verzoekende partij definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 85 uren met vervangende gevangenisstraf van 10 maanden wegens het herhaaldelijk toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien en wegens de herhaaldelijke vernieling of beschadiging van graven, monumenten, kunstvoorwerpen,

Op 6 december 2019 werd de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen ten einde haar situatie correct te kunnen inschatten, alvorens een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen nemen, in toepassing van artikel 62, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2020 werd door de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie beslist tot de beëindiging van het verblijf, onder een bijlage 13octies. Dit betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

(...)

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 14/05/2012 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 28/09/2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 01/10/2012 in kennis werd gesteld. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 25/03/2013 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 11/04/2024.

Op 21/12/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren wegens opzettelijke brandstichting, bij nacht, in een bewoond pand; diefstal met braak; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde; valsheid in informatica; willekeurige vrijheidsberoving; hacking; verboden wapendracht; belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen.

Dientengevolge werd door de DVZ op 05/09/2017 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 20/02/2018 uitgenodigd voor gehoor op 06/03/2018 teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen. U kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet u na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus.

Op 16/04/2018 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 17/04/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat gebleken is dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Bovendien was het van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid

naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 16/05/2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Op 04/12/2019 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RW bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen.

U werd op 06/12/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen terug: een attest van gezinssamenstelling dd. 14/01/2020; een samenstelling van gezin dd. 17/12/2019; loonfiches voor de periode 01/08/2019- 31/10/2019; een competentierapport van de VDAB dd. 26/11/2018 en 29/11/2018. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u het Rijk op 14/05/2012 binnenkwam, met andere woorden bijna 8 jaar geleden. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u bijna 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de vragenlijst verklaarde u Nederlands te lezen en schrijven. U gaf aan via VDAB een opleiding te hebben gevolgd als vrachtwagenchauffeur en dit afgerond te hebben in november 2018. Tot slot gaf u aan gewerkt te hebben als vrachtwagenchauffeur. Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u, zoals reeds vermeld, loonfiches voor de periode 01/08/2019- 31/10/2019 en een competentierapport van de VDAB dd. 26/11/2018 en 29/11/2018 voor.

Vooreerst merken we op dat uit uw vragenlijst blijkt dat u niet meer actief bent op de arbeidsmarkt ("ik heb gewerkt als vrachtwagenchauffeur") en u voordien slechts 3 maanden actief was, dit op een verblijf van bijna 8 jaar in België. Daarnaast merken we op dat u geen attest van inburgering voorlegde. Het loutere feit dat u een opleiding tot vrachtwagenchauffeur genoot en enkele maanden gewerkt heeft, is op zich onvoldoende bewijs van een doorgedreven en diepgaande integratie in de Belgische samenleving.

Zelfs indien u bepaalde inspanningen leverde om zich in de Belgische samenleving te integreren, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u op 21/12/2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaren wegens opzettelijke brandstichting, bij nacht, in een bewoond pand; diefstal met braak; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde; valsheid in informatica; willekeurige vrijheidsberoving; hacking; verboden wapendracht; belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen. Deze feiten werden door het CGVS als bijzonder ernstig gekwalificeerd en waren op zichzelf voldoende ernstig om de intrekking van uw vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. In het Arrest wordt gesteld dat de door u bewezen verklaarde gepleegde feiten getuigen van een onbeheerste agressiviteit waarbij u geen respect toonde voor andermans fysieke en psychische integriteit en dat de opzettelijke brandstichting dodelijke slachtoffers had kunnen maken.

We merken bovendien op dat u op 28/05/2019 opnieuw definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een werkstraf van 85 uren met vervangende gevangenisstraf van 10 maanden wegens het herhaaldelijk toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien en wegens de herhaaldelijke vernieling of beschadiging van graven, monumenten, kunstvoorwerpen, ... Gebleken was immers dat u op strafrechtelijke feiten pleegde op 27/03/2017 en 09/02/2018.

Hieruit blijkt dat u geen enkele lering trok uit uw eerdere veroordeling en u een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid vertoont, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden

om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)" (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat uw moeder, zus en broers in België verblijven. Daarnaast gaf u aan een vriendin te hebben met wie u niet getrouwd bent of wettelijk samenwoont. U gaf aan feitelijk samen te wonen en samen een kind te hebben.

Wat de aanwezigheid in België betreft van uw moeder, zus en broers, merken we op dat hun loutere verblijf in België niet volstaat om toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM. Tussen u en uw moeder, zus of broers bestaat geen gezinsleven dat beschermenswaardig geacht wordt in toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw vermeende vriendin en jullie gemeenschappelijk kind, merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw eventuele familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Tot slot merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst aangezien u er zou vermoord worden. We merken op dat deze beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 wet van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"De beslissing van DVZ werd genomen met toepassing van art. 21 Wet van 15/12/1980 : "De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid"

De toepassing van art. 21 Wet 15/12/1980 wordt verder verfijnd in art. 23 Wet 15/12/1980 als volgt :

" par 1 de beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische groenen berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden , mogen niet worden aangevoerd.

par 2 Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid , die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zij land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden "

1. Mbt de redenen omwille van de openbare veiligheid of de nationale orde

" Op 21/12/2017 (werd U) door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens ..

We merken bovendien op dat u op 28/05/2019 opnieuw werd veroordeeld tot een werkstraf van 85 uren Gebleken was immers dat u strafrechtelijke feiten pleegde op 27/03/2017 en 09/02/2018.

Hieruit blijkt dat u geen enkele lering trok uit uw eerdere veroordeling en u een volgehouden , gevaarlijke criminele ingesteldheid vertoont, waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen "

De strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd dateren ofwel van voor 2017 , dan wel van 2017 of begin 2018.

Duidelijk heeft de DVZ bij de beoordeling van de zogenaamde criminele ingesteldheid van verzoeker geen rekening gehouden met de meest recente elementen in het dossier die wijzen op een mentaliteitswijziging in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft inderdaad sedert de laatste strafrechtelijke veroordeling zijn leven een totaal andere wending gegeven. Hij heeft stabiliteit gevonden.

Hij behaalde eind 2018 het certificaat van vrachtwagenbestuurder.

Hij heeft gewerkt en wenst te werken zodra hij kan.

Hij woont samen met zijn vriendin.

In de zomer van 2019 werd hij vader van zijn dochter Maysa.

Verzoeker wenst de verantwoordelijkheid voor zijn gezin op te nemen .

Niettegenstaande deze nieuwe elementen, duidelijk werden vermeld in de vragenlijst die verzoeker bezorgde aan de DVZ, werd hiermede totaal geen rekening gehouden bij de beoordeling van de actuele criminele ingesteldheid van verzoeker.

DVZ kwam ten onrechte tot conclusies, door zich enkel en alleen te steunen op de beide veroordelingen zonder na te gaan hoe het gaat met de huidige ingesteldheid van verzoeker tov strafbare feiten.

Verzoeker heeft thans wel degelijk lering getrokken uit de vroegere veroordelingen. Hij leidt nu een stabiel leven waarin zijn familie centraal staat.

Artikel 23 Wet 15/12/1980 schrijft immers voor dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In casu werd niet nagegaan of de bedreiging, gelet op de wijzigende levensomstandigheden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving .

Voor de gestelde voorwaarde dat het moet gaan om een werkelijke , actuele bedreiging ; werd niet nagegaan ; noch beoordeeld, rekening houdend met alle elementen van het dossier en niet louter en alleen voortgaande op de vroegere veroordelingen.

Er is dus niet voldaan aan al de voorwaarden gesteld bij art. 23 Wet 15/12/1980.

DVZ heeft geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier . De beslissing kwam op een onzorgvuldige wijze tot stand .

2. Mbt het bestaan van banden met zijn land van verblijf en het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong , met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden

Voor wat betreft de mogelijke gezins- en familiebanden in België stelt DVZ dat "wat de aanwezigheid betreft van uw moeder, zus en broers, merken we op dat hun loutere verblijf in België niet volstaat om toepassing te maken van art. 8 EVRM ... omdat tussen verzoeker en zijn moeder , zussen en broers geen gezinsleven bestaat dat beschermingswaardig geacht wordt in toepassing van art. 8 EVRM "

Nochtans stelt art 23 Wet 15/12/1980 niet dat deze familiebanden moeten beoordeeld worden rekening houdend met de criteria van art. 8 EVRM; mn. doelend op die van het kerngezin .

Volgens art. 23 Wet 15/12/1980 heeft de DVZ een ruimere beoordelingsplicht.

Verzoeker kwam in het jaar 2011 naar België als vluchteling uit Irak en dit samen met zijn familie.

Gelet op zijn eerder jonge leeftijd toen, heeft hij nog geruime tijd samengewoond met zijn moeder, broers en zussen. Hij heeft goede band met hen.

Door enkel toepassing te willen maken van art. 8 EVRM heeft de DVZ de voorwaarden gesteld bij art. 23 wet 15/12/1980 te beperkend geïnterpreteerd en kon zij niet tot een juist en zorgvuldig besluit komen.

De familiebanden van verzoeker met zijn vriendin en kind, met wie hij een kerngezin vormt, worden dan weer door DVZ in de beslissing waartegen beroep, ondergeschikt geacht aan artikel 8, tweede lid EVRM.

De familiale belangen van verzoeker worden ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

In de eerste plaats kan niet met zekerheid gezegd worden dat verzoeker de openbare orde nog zal schenden, gelet op de wijziging van zijn levensomstandigheden ; mn. de samenwoning met vriendin en kind.

Daarbij gaat ook hier DVZ in de belangenafweging ten onrechte uit van de bepalingen van art. 8 EVRM ; daar art. 23 Wet 15/12/1980 geen verwijzing bevat naar art. 8 EVRM en een ruimere toepassing heeft.

Verzoeker heeft sedert de zomer van 2019 de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en het welzijn van zijn dochter, Meysa, die de Belgische nationaliteit heeft.

Om uit te groeien tot een evenwichtig volwassenen persoon is het inderdaad noodzakelijk dat minderjarige kinderen een goed contact kunnen opbouwen met de beide ouders.

Ook de partner van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.

Zonder verblijfsvergunning kan verzoeker zijn verantwoordelijkheid tav zijn kind niet opnemen. Hij kan immers niet werken ; hij mag niet op het grondgebied verblijven;

De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven van verzoeker.

De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van verzoeker met zijn partner en zijn kind.

De inmenging van de Overheid is buiten elke proportie, nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoeker en zijn partner en kind dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de intrekking van de verblijfsdocumenten; zeker nu verzoeker wegens de beslissing van het CGVS niet mag teruggewezen worden naar Irak.

Daarbij is het beslissingsrecht van de Minister, tot beëindiging van het verblijf, slechts facultatief.

Belangenafweging, waarbij rekening wordt gehouden met al de elementen van de zaak, is noodzakelijk.

De minister dient dan ook in zijn beslissing duidelijk aan te geven dat deze belangenafweging gebeurde , rekening houdend met al de elementen van het dossier.

Dit volgt niet uit de beslissing waartegen beroep.

De disproportie tussen het nadeel dat verzoeker en zijn familie ondergaat tgv de beslissing staat niet in verhouding tot het mogelijk voordeel voor de nationale openbare orde.

Hierbij dient rekening te worden gehouden met

- *de familiebanden van verzoeker in België : heel zijn naaste familie woont hier al meerdere jaren*
- *zijn langdurig verblijf in België : sedert 2011*
- *het mogelijk recidive gevaar ; dat gelet op de wijzigende levensomstandigheden van verzoeker — hij volgde en beroepsopleiding en hij stichtte een gezin — onbestaande werd.*
- *de omstandigheid dat verzoeker niet kan terugkeren naar Irak, zoals bevestigd werd door Het CGVS.*

De beslissing van DVZ is, wegens gebrek aan belangenafweging, onzorgvuldig, minstens onredelijk te noemen.

Verzoeker heeft geen banden meer met zijn land van herkomst.

Door het CGVS werd hem de vluchtelingstatus toegekend bij beslissing dd. 28/09/2012.

Verzoeker keerde nooit terug naar zijn land. Hij is daarvan volkomen vervreemd.

Daarbij besliste het CGVS op 16/04/2018 dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 Wet 15/12/1980.”

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betwist dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Zij verwijst naar haar schuldinzicht en naar haar gezinsleven in België.

Het verblijf van de verzoekende partij werd beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een eind maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkt of onbeperkt duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd om reden van openbare orde of nationale veiligheid”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).*

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een

georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Hierbij kan worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

In casu stelt de gemachtigde van de minister dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij verwijst hierbij naar een veroordeling door het Hof van Beroep van 21 december 2017 waarbij de verzoekende partij werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaren wegens opzettelijke brandstichting bij nacht in een bewoond pand; diefstal met braak; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde; valsheid in informatica; willekeurige vrijheidsberoving; hacking; verboden wapendracht; belaging en vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen. Daarnaast wijst de gemachtigde van de minister er op dat de verzoekende partij op 28 mei 2019 opnieuw veroordeeld werd. Ditmaal door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Het betreft een veroordeling tot een werkstraf van 85 uren met vervangende gevangenisstraf van 10 maanden wegens het herhaaldelijk toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien en wegens herhaaldelijke vernieling of beschadiging van graven, monumenten, kunstvoorwerpen.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen lessen heeft getrokken uit haar eerdere veroordeling en blijk geeft van een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid, waardoor niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag niet in de toekomst zal herhalen.

In de eerste veroordeling wordt gewezen op de onbeheerste agressiviteit van de verzoekende partij waarbij zij geen respect toont voor andermans fysieke en psychische integriteit. Er wordt gesteld dat zowel de gevangenisstraf als de geldboete de verzoekende partij moeten weerhouden om in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen en haar moeten leren de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon te respecteren.

Niettegenstaande deze veroordeling heeft de verzoekende partij toch opnieuw feiten gepleegd waarvan de correctionele rechtbank stelt dat ze ernstig zijn en blijk geven van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en voor andermans eigendom.

De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze stelt dat de verzoekende partij geen lessen heeft getrokken uit haar eerdere veroordeling en dat niet uit te sluiten valt dat zij een dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, ook al dateren de laatste feiten van 2017 of begin 2018. Door te verwijzen naar een mentaliteitswijziging poogt de verzoekende partij de feiten te minimaliseren. De Raad merkt hierbij op dat de eerste straf nog steeds lopende is. De verzoekende partij heeft er momenteel alle belang bij om niet meer veroordeeld te worden. Zulks betekent echter niet dat kan uitgesloten worden dat de verzoekende partij haar gedrag in de toekomst niet meer zal herhalen. Het loutere feit dat zij nu samenwoont met haar vriendin en in 2019 vader is geworden van een dochtertje doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van de verwerende partij.

Wat betreft het rekening houden met het bestaan van banden met het land van verblijf en het ontbreken van banden met haar land van oorsprong, met haar leeftijd en met de gevolgen voor haar en haar familieleden, stelt de verzoekende partij dat er geen correcte belangenafweging is gebeurd. Zij meent vooreerst dat de gemachtigde artikel 23 van de Vreemdelingenwet te beperkend heeft geïnterpreteerd door enkel toepassing te maken van artikel 8 van het EVRM.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden heeft de verwerende partij geenszins verkeerdelijk toepassing gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM beschermt het gezins- en privéleven. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet wil juist vermijden dat er een inbreuk zou worden gemaakt op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de gezinsbanden heeft de gemachtigde rekening gehouden met de aanwezigheid in België van haar moeder, zus en broers en terecht gesteld dat het gezinsleven dat de verzoekende partij heeft met haar moeder, zus en broers geen beschermenswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat zij een goede band hebben volstaat niet om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven. Hoe dan ook bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel zodat de band met haar moeder, zus en broers nog steeds kan worden verder gezet. Zij toont op geen enkele wijze aan welke gevolgen de bestreden beslissing kan hebben op de band met deze familieleden. Haar betoog is dan ook niet dienstig.

Anderzijds erkent de gemachtigde wel dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar vriendin en dochtertje, maar stelt dat de familiale belangen ondergeschikt geacht worden aan de vrijwaring van de openbare orde. Ook hier kan worden gewezen op het feit dat de beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. De verzoekende partij verliest wel haar verblijfsrecht, maar ze wordt gedoogd op het grondgebied van het Rijk en in die zin kan ze haar gezinsleven verder zetten. Waar zij stelt dat zij niet kan werken, kan zij wel gevolgd worden. Evenwel belet dit niet dat haar partner kan werken en voor hen kan instaan of dat zij gesteund kunnen worden door familieleden. Daarnaast merkt de verwerende partij terecht op dat de verzoekende partij op een verblijf van 8 jaar in België slechts 3 maanden actief was op de arbeidsmarkt. Hoe dan ook, de verzoekende partij gaat er geheel aan voorbij dat zij zelf aan de basis ligt van deze beslissing. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de belangenafweging onredelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU